

NAGYMOSÁS

*Igen, a teknőt kölcsön kértem,
Zúdulj, forró víz, dőlj bele!
Mit mondasz? Ez a ruha túlsok,
egy nap nem bírok meg vele?
Sűrű pára száll, s mint a felhő,
habzik, gomolyog fölfelé.
Félek? Csakugyan, félve nézek
a toronyló munka elé.*

*Ne haragudj rám, gyere holnap,
ezt most abba nem hagyhatom,
sír a gőz, a fedő dobol már,
s a ruha, mint a haragom,
úgy forr: öbele lug, szívembe
vadás keserű dühe mar...
Zubog a víz, tombol a katlan,
mint egy iszonyatos vihar.*

*Dörzsölöm, gyúrom a ruhát, míg
lassan fehéren nem ragyog.
Kezem fáj, lobog, ég a csontom,
hátam verejtéktől csorog.
De mind több ruha tódul, árad,
óriássá nő dézsa, kád,
s a szennyes ár fölcsap az égre
és fölkiáltok: Ne tovább!*

*A világ minden szennyeséből
én mossam ki a foltokat?
Mi ez? Mindig több? Soha vége?
Gőz s rémkép együtt fojtogat!
Elég, elég! Most tégy csodát, Ég!
Vagy adj erőt, irgalmad add:
s mosom, amit rámmérsz halálig,
s szeretem alázatomat.*

*És egyszerre foszlik a rémkép,
mint a rossz álom, mint a gőz,
friss, tiszta szag csap meg, a munka
keservet és szennyet legyőz.
Fénylő, új világ mosolyog rám
a holnap boldog ablakán,
és megtisztul a szenvedéstől,
mint én, örökre s igazán.*

Mikes Margit